

løbet angaaer, vende tilbage til det af Regjeringsringen foreslaaede, nemlig 200 Rd., medmindre Nogen skulde foreslaae at gaae endnu videre. Man vil af Motiverne see, at de Beløb, der af den nævnte Størrelse indstaae i Overformynderierne udenfor Kjøbenhavn, udgjøre mellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{4}$ af samtlige Indskud, og de spille altsaa en ikke uvigtig Rolle. Der er jo et gammelt Ordsprog, som siger, at det gaaer ud over de Ufkyldige, men med Hensyn til de Kapitaler, der komme ind i Overformynderierne, kan man rigtignok med en vis Grund sige, at det gaaer ud over de Umyndige, thi det er idetmindste i de senere Aar blevet til en meget ubehagelig Skik, at de Umyndige maae noies med $3\frac{3}{4}$ eller endog $3\frac{1}{2}$ pCt. af deres Midler, medens det er en Rente, som allerede for flere Aar siden er ophørt at være den gængse. Jeg kan forøvrigt ikke troe, at det er rigtigt at overlade Pengene ganske til Formynderen, thi for Folk, der arve en ganske lille Sum, er Arven i Regelen af Bigtighed, hvorfor man saavidt muligt bør sørge for, at den ikke bliver forkommen. Det forekommer mig, at man, som allerede omtalt af den foregaaende ærede Taler, maatte kunne lade Communalbestyrrelserne i Kjøbstæderne og Sognestanderstaberne paa Landet udøve en vis Control, saaledes at ikke nogen uvederhæftig, ligegyldig eller skjodesløs Mand kom i Besiddelse af en Myndlings Penge. Dersom vi engang kunde komme saavidt, at Staten blev fri for hele dette uheldige Pengevæsen med Hensyn til Overformynderierne, som vi kun ere komne til, fordi der tidligere her i Landet er skeet saa overordentlige Misbrug med disse Penge, saa troer jeg, det maatte kunne indrettes paa en Maade, som var tilfredsstillende for begge Parter. Saaledes som det nu er indrettet, er det vistnok i høi Grad uhensigtsmæssigt, saavel for Staten som for de Umyndige.

Justitsministeren: Der er ingen Tvivl om, at den nuværende Overformynderibestyrrelse lider under adskillige Ulemper, men naar det her er yttret, at disse Ulemper medførte Misligheder, der ere vidt udbredte, saa forholder det sig ingenlunde saaledes. I de nogle og tredive Aar, jeg har kjenot til Administratio-

nen, er der kun fire eller fem Tilfælde, hvori, saavidt mig bekendt, Umyndige have lidt Tab ved den Maade, hvorpaa Overformynderimøderne ere bestyrede. At Umyndige i sin Tid paa Grund af Pengesforandringerne have lidt Tab, er ganske vist, men det samme har været Tilfældet med Privatmand; selv de dygtigste, forstigtigste og omhyggeligste Mænd havde saaledes ikke kunnet undgaae det Tab, som ogsaa Overformynderierne leed ved Pengesforandringer i 1814 og de Omvæltninger, som fulgte af Eiendommenes Falden fra Aarene 1814 til nogle og Tyve. Det er ganske klart, at ingen Børge kunde indsee, at den Sikkerhed, som blev anseet for betryggende i Aarene 1805 og 6, skulde falde ned til Intet i Aarene fra 1814 til nogle og Tyve. Ved Tab af denne Slags kan der derfor ikke tillægges Overformynderibestyrrelsen nogen Skyld. For saavidt man har hentydet til Misligheder, som i den allerseneste Tid have vilst sig, da er det endnu ikke givet, at de Umyndige derved ville lide noget Tab. I det ene af disse Tilfælde er Tabet ganske dækket og i det andet, som først er indtruffet i Løbet af de sidste 14 Dage, er der Udset til, at der heller ikke vil blive det mindste Tab for de Umyndige. Men om der end ved et saadant enkeltstaaende Tilfælde skulde opstaae Tab for de Umyndige, saa kunde det Samme ogsaa skee, hvad enten man overlod Bestyrrelsen af Umyndiges Midler til Børgerne eller til Communen. Der findes braadne Kar i alle Lande, og der kan ligesaavel findes braadne Kar blandt Børger og i Communalbestyrrelser som blandt andre Folk. Det var netop de Misligheder, der under den tidligere Bestyrrelse viste sig fra Børgernes Side, der gjorde det nødvendigt, at man fratog dem den umiddelbare Bestyrrelse af de Umyndiges Midler og overdrog det til Embedsmænd, under Statens Control, at bestyre disse. Jeg behøver blot at henvise til hvad der i sin Tid skete med Overformynderibestyrrelsen i Kjøbenhavn. Det var Børgerne, der dengang selv bestyrede de Umyndiges Midler, og det var Børgerne, der dengang tilfattede disse Midler. I det ene af de tvende Tilfælde, vi nu have, det i Odense, er det ogsaa Børgerne og ikke Embedsmænd, der have vilst Utroskab med Hensyn til de Umyndiges